

PORCELANSKA DEŽELA

Doroteja je bridko zajokala, ko Oza ni bilo več. Vsi njeni upi, da se bo lahko vrnila nazaj domov, so splavali po vodi. Vendar se je kmalu potolažila ob svojih prijateljih. Ti so na pomoč poklicali vojščake Smaragdnege mesta. Zeleni vojščaki so jim povedali, da ji lahko pomaga edino dobra vila Glinda, ki živi na Jugu. V zadnjem upanju so se Doroteja, Toto, strašilo, kositrni drvar in lev zopet odpravili novim dogodivščinam na proti.

Najprej so morali prepotovati zarasli gozd, kjer so jim pot ovirala pretepaška drevesa, ki pa so jih s skupnimi močmi ukanili in so srečno prispeli na drugi konec gozda. Tam so na svoje presenečenje zagledali pred seboj visok zid, o katerem se jim je zdelo, da je iz belega porcelana. Kositrni drvar je naredil lestev in z lahkoto so preplezali porcelanski zid. Zagledali so nenavaden prizor. Pred njimi se je razprostirala dežela, ki je bila vsa iz porcelana. Pokrajina je imela tako bela, ravna in lesketajoča tla, po katerih je bilo raztresenih precej hiš, narejenih iz samega porcelana in poslikanih z najbolj živimi barvami. Po ravni so se pasle krave, ovce, konji, prašiči in piščanci iz porcelana.

Najbolj čudni pa so bili ljudje, ki so živeli v tej nenavadni deželi. Med njimi so bile mlekarice in pastirci z živobarvnimi životci. Pastirci so bili oblečeni v hlače dokolenke s svetlo rdečimi, rumenimi in modrimi trakovi in zlatimi zaponkami na čevljih. Tukaj so prebivale tudi princese in princi. Princese so bile oblečene v presijajne srebrne, zlate in purpurne halje; princi pa so imeli diamantne krone na glavah, ogrnjeni so bili v hermelinske plašče in oblečeni v satenaste jopiče. Tu pa so prebivali tudi pisani klovni v nabranih oblačilih, z okroglimi rdečimi lisami na licih in v visokih, pikastih čepicah. In najbolj čudno je bilo, da so bili vsi skupaj narejeni iz porcelana in tako majhni, da največji med njimi ni segal Doroteji niti do kolen.

Previdno so potovali skozi porcelanasto deželo. Živalce in vse živo se jim je umikalo s poti, ker se je balo, da bi jih tujci ne polomili. Čez kakšno uro ali kaj so popotniki prišli na drugi konec pokrajine in se ustavili pred kitajskim zidom iz porcelana. Ta sicer ni bil tako visok kakor na oni strani, zato so mogli vsi zapovrstjo splezati na vrh, potem ko so stopili levu na hrbet. Potlej je lev skrčil zadnje noge, se odgnal in preskočil zid. Končno so uzrli Južno deželo, kjer je vladala dobra vila Glinda.

